

Arrest

nr. 250 886 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Beringsesteenweg 51
3971 LEOPOLDSBURG

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 25 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 oktober 2020 tot weigering van herinschrijving.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die in België verblijft onder de elektronische F-kaart, wordt op 23 augustus 2019 van ambtswege geschrapt uit de bevolkingsregisters.

Op 18 augustus 2020 vraagt verzoeker om herinschrijving in de bevolkingsregisters.

De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris weigert op 22 oktober 2020 de gevraagde herinschrijving. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd op 23.08.2019 ambtshalve geschrapt uit de vreemdelingenregister. Op 18.08.2020 heeft hij gevraagd m terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn aanvraag. Uit het voorgelegde paspoort blijkt immers dat betrokkene het Rijk verlaten heeft van minstens 21.07.2019 tot minstens 04.08.2020, hetgeen meer dan één jaar bedraagt. Betrokkene stelt ook zelf al die tijd in zijn herkomstland verbleven te hebben. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15.12.1980 wordt het verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Daarom dient heden vastgesteld te worden dat betrokkene het verblijfsrecht heeft verloren.

Betrokkene kan uiteraard een nieuwe aanvraag doen, overeenkomstig de bijlage 19ter op basis van zijn verwantschap met een Belg/EU-onderdaan. Mits voorlegging van de nodige stavingsdocumenten kan de verblijfssituatie van betrokkene desgevallend op die manier opnieuw in orde gebracht worden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 19, 40ter, § 2, 42quinquies, §§ 1 en 7 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij vat het middel in zijn syntheseseminarie samen als volgt:

“In de bestreden beslissing is de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig.

Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing van 22/10/2020 dat het verblijfsrecht van verzoeker verloren werd op basis van artikel 19 §1 Vw.

Artikel 19 § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

[...]

Verzoeker verbleef tussen 21/07/2019 en 4/08/2020 in zijn land van herkomst mits relationele problemen met zijn echtgenote in België.

Hij kon niet eerder terug reizen vanwege de verstrengde maatregelen inzake COVID-19.

Hij kon slechts begin augustus terugkeren naar België.

Verzoeker verbleef één jaar en minder dan één maand in het buitenland vanwege omstandigheden buiten zijn wil, met name de COVID-19 crisis.

Vanwege de COVID-19 crisis geldt en verruimd recht van terugkeer voor familieleden van Belgen en Unieburgers overeenkomstig art. 19§1 Vw.

Het betreft een uitzonderlijke situatie waarbij verzoeker geen keuze had van het tijdstip van zijn terugkeer naar België.

Het is noch billijk, noch rechtmatig het verblijf van verzoeker in te trekken gezien de heersende COVID-19 problematiek.

Verwerende partij dient zélf op afdoende wijze te informeren naar alle relevante elementen inzake de verblijfssituatie van verzoeker en de heersende COVID-19 problematiek.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4)

De bestreden beslissing bevat aldus geen afdoende motivering en komt te kort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.”

3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van

de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens ook dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wettelijke bepalingen wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad verder niet toe het oordeel van de administratieve overheid over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door de overheid geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is genomen met toepassing van artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

Een vreemdeling die gemachtigd werd tot verblijf in toepassing van artikel 61/27 en nadien de status van langdurig ingezetene heeft verkregen, verliest zijn recht op terugkeer in het Rijk alleen wanneer hij gedurende vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat. Hetzelfde geldt voor zijn familieleden bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° die de status van langdurig ingezetene hebben verkregen.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf of vierentwintig opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.”

Artikel 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen luidt als volgt:

“§ 1 De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 § 1, eerste lid, van de wet, wil genieten, moet:

– bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

– zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2 De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3 De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4 De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5 De vreemdeling, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning, die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terugkeer in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6 De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7 De vreemdeling die ambtshalve wordt geschraapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

Uit artikel 19, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, gedurende een jaar een recht op terugkeer in het Rijk heeft. Deze bepaling impliceert dat de vreemdeling die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig is zich, in beginsel, niet meer kan beroepen op een eerder erkend recht op verblijf. Een eerder erkend recht op verblijf kan dus, ook zonder formele beslissing, tenietgaan door een langdurige afwezigheid uit het Rijk.

Verzoeker betwist het motief in de bestreden beslissing niet dat hij langer dan één jaar afwezig was uit België.

Verzoeker betoogt in de bedoelde periode van meer dan één jaar afwezigheid uit België in zijn land van herkomst te hebben verbleven omwille van relationele problemen met zijn echtgenote in België. Hij stelt vervolgens niet eerder dan op 4 augustus 2020 naar België te hebben kunnen terugkeren, gelet op de verstrengde maatregelen inzake COVID-19. Hij geeft aan dat zijn langdurige verblijf in het buitenland wordt verklaard door omstandigheden buiten zijn wil, met name de COVID-19-crisis. Hij is van mening dat vanwege COVID-19 een verruimd recht van terugkeer voor familieleden van Belgen en Unieburgers overeenkomstig artikel 19, § 1 van de Vreemdelingenwet geldt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat verzoeker reeds bijna acht maanden afwezig was uit België voor de erkenning door de Wereldgezondheidsorganisatie van COVID-19 als pandemie. Verzoeker geeft zelf aan dat de reden van dit langdurige verblijf in zijn land van herkomst de relationele problemen met zijn echtgenote in België waren. Hij geeft niet aan dat hij de gemeente van zijn verblijfsplaats in België op de hoogte bracht van zijn voornemen om gedurende langere tijd, en dit al zeker gedurende meer dan drie maanden, in het buitenland te verblijven en om terug te keren naar België. Zelfs aangenomen dat bij de beoordeling van het recht op terugkeer actueel rekening zou moeten worden gehouden met concrete moeilijkheden die vreemdelingen omwille van de huidige coronapandemie kunnen ondervinden om tijdig terug te reizen naar België, kan de Raad verder in het concrete geval van verzoeker enkel vaststellen dat hij op geen enkele wijze met een concreet begin van bewijs aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk een intentie had om binnen het jaar naar België terug te keren maar niet eerder dan op 4 augustus 2020 in de mogelijkheid was om terug te reizen naar België. Hij beperkt zich op dit punt tot blote beweringen. Verzoeker blijft in gebreke om in zijn persoonlijke situatie met concrete bewijselementen aannemelijk te maken dat hij omwille van de huidige coronapandemie was verhinderd om tijdig terug te keren naar België. Er blijkt niet als zou zulks in alle gevallen zonder meer moeten worden verondersteld, zeker in

de situatie van een vreemdeling die voor het uitroepen van de coronapandemie reeds langdurig opnieuw verbleef in zijn land van herkomst omwille van huwelijksproblemen met zijn echtgenote in België.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing steunt op incorrecte feitelijke gegevens of dat hieraan een onzorgvuldige feitenvinding ten grondslag ligt. Evenmin maakt hij aannemelijk dat zij is gesteund op kennelijk onredelijke of onwettige motieven.

Een schending van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.3. Verzoeker voert nog de schending aan van de artikelen 40ter, § 2 en 42quinquies, §§ 1 en 7 van de Vreemdelingenwet. Hij licht echter op geen enkele wijze toe waarom hij deze wetsbepalingen geschonden acht door het nemen van de bestreden beslissing. Hij toont op geen enkele wijze aan dat hem een duurzaam verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quinquies van de Vreemdelingenwet werd erkend. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

3.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS